

ANIAN

ANIAN

HENK WIERSUM

Dingen gebeuren en dwingen ons een richting in. Misschien niet de richting die we zouden hebben genomen als we helemaal vrij waren geweest, maar we zijn niet vrij.

Uit 'Masser Brock' van Bert Wagendorp.

En natuurlijk dank ik de lezers van mijn eerste boek, mijn vrouw die moest leven met een man die er vaak niet was en de ontwerper van de omslag van 'WARM BLOED', Eeltsje Folkertsma. Hij maakt ook de omslag van 'ANIAN'. Marja van Gameren en Jan Roosingh controleerden het scenario.

Ik wens iedereen veel leesplezier met 'ANIAN'.

De schrijver

Schrijver: Henk Wiersum

Coverontwerp: Eeltsje Folkertsma

Technische adviezen: Marja van Gameren en Jan Roosingh

ISBN: 9789463678384

© Henk Wiersum

PROLOOG

Finn heeft het zichzelf allemaal aangedaan. Zijn onvoorspelbare gedrag begon een aantal mensen uit zijn omgeving te storen. Die mensen begonnen hem steeds meer te mijden. Een ervaring en een constatering maar hij is er niet somber onder. Integendeel, hij lacht veel, kan de humor van veel dingen inzien. Gaandeweg is hij er achter gekomen dat hij in zijn eentje goed kan functioneren. Met weinig tot niets aan bezittingen voelt hij zich prima. Zich vooral niet hechten en materiële zaken negeren. Zijn idee is eerst te schrijven en wanneer hij is uitgeschreven te gaan schilderen. Om ideeën op te doen moest hij niets uit de weg gaan. Vooral het gewone niet ontwijken maar er een eigen dimensie aan toevoegen. Zeker niet teveel nadenken over oorzaak en gevolg maar de woorden het werk laten doen; de woorden laten glijden als het ware. Finn deelt zijn werk niet met anderen om die er schoolse correcties in aan te laten brengen. De filosofie van Jack London was dat een onderwerp eerst goed bevrucht moest worden en daarna pas aan het papier worden toevertrouwd. Daar was Finn het volledig mee eens. Het was ook vaak roeien tegen de stroom in. Talloze mailtjes van uitgeverij en kranten dat de vaste medewerkers alle kopij al leverden, waren voor hem alleen maar reden om stug door te gaan. Finn wil geen vaste medewerker worden maar wil zijn verhalen kwijt. Hij merkt dat zijn proza wel wordt gelezen, want hij herkent in columns stukjes uit door hem aangeleverde onderwerpen. Ach, al die radertjes - een knap uitgedacht mechanisme dat wordt bediend door robots. Hij negeert de robotisering. Dat is misschien onverstandig maar ook begrijpelijk voor iemand die fan is van Jack London. Hij denkt dat wanneer alles zou mislukken hij altijd nog redacteur kon worden of criticus. Echte vreugde verwerf je door dingen zelf te doen. Schoonheid is de enige meesteres die je moet dienen.

Er moet iets gebeuren! Een nieuw avontuur?

Finn is in gedachten.

HOOFDSTUK 1

Na een rit naar Berlijn voor zijn vaders bedrijf weet hij dat hij doortastender zal moeten zijn. Net als zijn zus Lana, die van de ene op de andere dag ging reizen. Hij besluit niet direct op huis aan te gaan, maar parkeert in Amstelveen voor de deur van Johan, een oude schoolvriend. Ze hadden elk een eigen vriendenkring, hadden elkaars leven gevolgd en af en toe gingen ze biljarten in een bruin café in Nes aan de Amstel.

Johan doet open en kijkt hem verbaasd aan.

‘Hé Finn, je valt met de deur in huis. Evengoed ben je natuurlijk welkom’.

‘Kom ik gelegen?’

‘Je verrast me omdat we meestal onze agenda’s op elkaar afstemmen. Maar een gewoonte hoeft niet regel te zijn. Je komt wat mij betreft niet ongelegen. Conny staat net op het punt om te gaan bridgen en daar moet ik haar even heenbrengen. Met een kwartier ben ik terug, dus maak het je gemakkelijk’.

‘OK, tot zo dan.’

Conny komt aanlopen en kust hem vol op de mond. Zij heeft het gesprek tussen Johan en Finn op afstand gevolgd en zegt,

‘Als ik terug ben, hoop ik dat je er nog bent’.

‘Dat hangt ervan af of jouw vent me niet de deur uitzet’.

Ze lachen en rijden weg. Finn settelt zich in een luie stoel en pakt een tijdschrift. Hij leest over een man die alleen maar reist en erover schrijft. Niet zijn ding, reisverhalen. Zó persoonlijk. Je moet iets met een land of een plek hebben om daar dan wat over te willen lezen. Hij zou wel zien en wil in ieder geval de controle houden en daarbij heeft hij eigenlijk advies nodig. Hij wil Johan deelgenoot maken van zijn probleem met het vastgelopen schrijfwerk. Het door hem geschrevene had Johan altijd wel goed gevonden. Hij vond hem beeldend schrijven. Het was natuurlijk best aardig dat hij positief over het schrijfwerk van zijn vriend dacht, maar de echte waardering moest van de media en de uitgevers komen. Dan volgden de lezers vanzelf. Er is inmiddels een half uur verstreken. Johan’s kwartier blijkt niet te kloppen. De voordeurbel gaat. Finn doet open. Moniek, de dochter van Johan en Conny kijkt hem breed lachend aan.

Ad rem zoals hij haar ook kent zegt ze,

'Zo, heb je ons huis gekocht? Pa en ma willen naar Frankrijk als ik de deur uit ben, dus ik snap alles al.'

'Dat is wel een erg snelle conclusie Moniek, maar ik wacht op je vader, die je moeder naar bridge brengt'.

'Getver, wat een saai antwoord, ik had van jou iets origineler verwacht. Maar OK, ik doe het ermee. Nu ga ik naar boven. Ik moet me verkleeden, want ik heb een date'.

En weg is ze. Finn gaat weer zitten als de telefoon gaat. Hij neemt op. 'Met het huis....'

Hij wordt onderbroken door Conny.

'Finn, we hebben een aanrijding gehad. Johan is er ernstig aan toe. De ambulance is onderweg. Is Moniek thuisgekomen?'

Finn schudt zijn hoofd in een soort trance.

'Ja Conny, Moniek is thuis, hoe ernstig is het met Johan'.

'Kan ik niet inschatten. Wil je direct met Moniek hierheen komen? Het is het kruispunt Sportlaan/Notenlaan. Moniek weet het wel.'

'OK, we komen eraan'.

Hij hangt op en roept naar boven. Geen gehoor. Hij holt de trap op en bonst op de badkamerdeur. Moniek doet verschrikt open.

'Je ouders hebben een aanrijding gehad, je vader is ernstig gewond en je moeder belde en wil dat we zo snel mogelijk naar de plek van de aanrijding komen. De ambulance is onderweg'.

'Verdomme, ooo Jezus, is pappa er slecht aan toe? Ach, jij weet natuurlijk ook niet meer. Ik kleed me snel aan. Even geen date.'

Twee minuten later rijden ze richting Sportlaan. Moniek gidst hem alert door het verkeer en op het juiste moment links of rechts te zeggen. Ze zien een ambulance en ook een volledig ingedeukte Renault op zijn kop liggen. Er worden linten aangebracht door agenten. Finn parkeert half op de stoep en ze rennen naar Conny die door een ziekenbroeder wordt behandeld. Ze zit onder de schrammen en het bloed. Moniek valt haar moeder om de nek. De ziekenbroeder maakt ruimte.

'Jij leeft nog En pappa?'

Conny kijkt haar dochter verwaasd aan.

'Ze zijn bezig hem uit de auto te zagen. Voordat de auto op zijn kop ging knalde mijn portier open en ik viel eruit. Het is een wonder dat ik niet onder de auto ben gekomen en nog rechtop sta. Ik ben direct naar de auto gestrompeld en kon nog wat woorden met je vader wisselen. Hij reageerde zwakjes en toen stonden er direct ook al drommen

mensen om de auto. Er was een verpleegkundige bij. Die had de ambulance gebeld en is direct met je vader aan de slag gegaan.'

Finn heeft op een paar meter afstand Conny's woorden aangehoord. Er komt een andere ziekenbroeder op hen af.

'U bent mevrouw Kramer? Gaat het een beetje met u? Uw man wordt direct naar het AMC gebracht. U kunt met de ambulance mee, want los van het feit dat u bij uw man wilt zijn, lijkt het me dat u er ook niet zonder kleerscheuren bent afgekomen en nader onderzoek gewenst is'.

Beide ziekenbroeders ondersteunen Conny op weg naar de ambulance. Moniek loopt mee.

De bestelauto die hen frontaal aan de linkerkant had geramd, was via de Renault tegen een boom geknald. De bestuurder zit in het gras en wordt verhoord. Conny zal in het ziekenhuis een verklaring worden afgenomen. Moniek kust haar moeder. Conny draait zich nog even om en lacht Finn en haar dochter moedig toe.

'Het komt wel goed. We leven nog,' roept ze.

Finn is op een afstandje meegelopen en omarmt Moniek.

'We gaan er maar achteraan niet?'

'Geweldig dat jij er bent Finn. Hoe gaat het nou met de auto?'

'Dat wordt allemaal wel geregeld en is allemaal van latere zorg. We gaan eerst maar achter die ambulance aan'.

Moniek knikt en schenkt Finn een warme blik. Ze is rustig. Het evenbeeld van haar moeder denkt Finn in zichzelf. Een stoer gezin. Zijn vriendschap met Johan, ook al zagen ze elkaar niet eens zo vaak, had hem ook nog eens twee leuke vrouwen opgeleverd. Vrouwen met karakter. Met hen vergeleken waren zijn exen eigenlijk maar trutten. OK Finn, niet wegdromen, bij de les blijven. Je moet er zijn... Een onderdeel van vriendschap zozegd. Ze rijden de parkeerplaats van het AMC op en melden zich bij de receptie. Een dame noteert een aantal gegevens en vraagt Moniek even plaats te nemen tot ze zal worden opgeroepen. Ze gaat naast Finn zitten en schuift tegen hem aan. Hij slaat zijn arm om haar heen.

'Jouw moeder zei het al Moniek. Het komt wel goed.'

Finn is meer iemand, die eerst zekerheid wil hebben alvorens wat te zeggen, maar in dit geval lijkt het hem het beste om iets opbeurends te zeggen. Vanaf de receptie komt een vrouw op hen toelopen. Ze spreekt Moniek aan,

'Is meneer Kramer jouw vader?'

'Ja, weet u al iets?'

'Ik moest doorgeven dat hij momenteel wordt geopereerd en dat er zo snel mogelijk een arts hierheen komt om jou en meneer...?' Ze kijkt Finn aan.

'Sanders, Finn Sanders, vriend van meneer Kramer'.

'en meneer Sanders op de hoogte te stellen'.

'OK, dit hou ik niet lang meer vol zo'. Moniek is een jonge vrouw geworden en zegt wat ze kwijt wil. Finn drukt haar tegen zich aan. Hij voelt haar spanning. Hij moet er nu zijn. Hij had een scenario voor ogen gehad met een potje biljarten en dan op huis aan. En dan morgen de auto ophalen, want bij biljarten hoort bier. Op dit moment staat zijn kop niet echt naar alcohol. Dan komt Conny aanlopen. Samen met een arts. Conny huilt. Moniek schreeuwt het uit.

'Neee hè?'

'Ja, je vader is overleden'.

Conny valt haar dochter die is opgesprongen in de armen en samen vallen ze volledig in shock op de bank neer. Ze worden rustig toegeproken door de arts. Er dringt niets tot hen door. Finn vraagt de arts of er geen kamer is waar ze zich even kunnen terugtrekken om enigszins tot rust te komen. De arts knikt hem toe en loopt naar de receptie. Conny kijkt Finn aan over de schouder van haar dochter. Een blik vol wanhoop. Ongeveer drie uur geleden had ze nog tegen Finn gezegd dat ze hoopte dat hij er nog zou zijn wanneer ze van bridge terugkwam en daar had Finn een grap over gemaakt dat Johan hem dan niet de deur uit moest zetten. Haar blik nu is er een van totale ontredding.

'Ik wil naar Johan', stamelt ze, 'ga je mee Moniek? Kun je dat aan lieverd?'

'Uw man wordt op dit moment nog verzorgd. Kunt u een half uurtje wachten?'

'Nee, dat wil ik niet. Misschien kan ik iets betekenen met dat verzorgen. Ik heb wat medische kennis. En mijn dochter gaat mee.'

Conny neemt de touwtjes in handen.

'Zo u wilt mevrouw, maar wilt u zich wel houden aan het protocol en onze mensen hun werk laten doen?'

Conny kijkt Finn aan en vraagt of hij in de buurt wil blijven als zij en Moniek bij Johan zijn.

'Goddank jongen, dat jij er bent'.

Ze brabbelt nog wat over omstandigheden en trekt Moniek mee achter de dokter aan. Finn volgt hen op enige afstand. Moniek en Conny ver-

keren in een soort trance. Ze kunnen het allemaal nog niet bevatten. Finn wordt verzocht in een wachtruimte plaatst te nemen en Conny verdwijnt met haar dochter samen met de dokter in de lift die hen naar de operatiekamer brengt. Finn gaat zitten. Wat nu? Wat kan hij nog doen? Hij kan Conny en Moniek naar huis brengen en vragen wat hij verder nog kan betekenen. Johan was een van zijn weinige vrienden. Nu ineens is hij er niet meer. Hij bezoekt een vriend om wat bij te kletsen omdat hij daar een sterke behoefte toe voelde en een paar uur later is alles anders. Klote, klote, een ander woord schiet hem niet te binnen. Zwaar klote. Het is inmiddels tegen achten. Een verpleegkundige komt langs en vraagt of hij misschien TV wil kijken.

‘Graag’, zegt hij en ze schakelt het aan de muur hangende toestel in en geeft hem de afstandsbediening. Hij schakelt in op AT5 en krijgt direct beelden te zien van het ongeluk in Amstelveen. De bestuurder van de Renault is in zorgwekkende toestand afgevoerd naar het AMC. Bij het zien van de beelden beseft hij dat het een wonder is dat Conny het heeft overleefd. Hij zapt verder en blijft hangen bij een natuurfilm over de Everglades. De beelden komen niet over. Een of andere outlaw, die kaaimannen zit te pesten tot vermaak van omstanders. Toeristen in safaripakken. Het ziet er niet uit. Eigenlijk zou die pestkop opgevreten moeten worden. Zouden de toeristen dat aan kunnen? Of zouden ze gillend wegrennen? Finn wordt uit zijn mijmeren weggehaald door Conny en Moniek die aan komen lopen. Hij staat op en omarmt beide vrouwen. Zo blijven ze even staan. Moniek snikt zachtjes. Conny’s mascara is uitgelopen en ze ziet er ontredderd uit. Ze had zich niet op willen knappen en op het aanbod van een verpleegkundige, dat een kleedkamer ter beschikking wilde stellen, nogal onaardig gereageerd maar wel direct haar excuses aangeboden. Johan was Johan niet meer. Hij had een heel ander gezicht gekregen. Conny en Moniek hadden alles gelaten aangezien en niets gezegd. Geen woord kon hun pijn verzachten en ook was er geen behoefte geweest om zelf iets te zeggen. Het had allemaal geen zin meer. Het was alleen belangrijk om bij haar man te zijn. Moniek moest haar vader zien. Moniek had zich sterk gehouden maar was er nu helemaal doorheen. Conny houdt zich groot vanwege Moniek omdat ze er nu wil zijn voor haar dochter. Voor haar verdriet is nog tijd genoeg. Ze wil sterk zijn. Dat voelt Finn aan en wanneer Conny uiteindelijk vraagt of hij hen thuis wil brengen, zegt hij,

'Natuurlijk, maar vinden jullie het goed dat we via een Chinees gaan, want ik heb sinds vanmorgen niet meer gegeten en voel me nogal gammel.'

'Ik kan thuis zo wat in de magnetron doen. Geen punt. Dat is wel het minste wat we voor je kunnen doen.'

Conny wil initiatief tonen. Door wat te doen kan ze haar verdriet misschien beter hanteren. Finn zegt,

'Ook goed, maar ik wil jullie niet opzadelen met'

'Hou op man, hoe komen we hier trouwens uit?'

'Borden volgen, loop maar mee.'

Finn loodst hen naar de parkeerplaats en ze rijden naar het uiterste zuidoosten van Amstelveen met zicht op Nes aan de Amstel. Conny's linkerarm is zwaar gekneusd en bij ieder hobbeltje kreunt ze van de pijn. Ze heeft beide handen in het verband en onder haar rechteroor zit een grote pleister. Ze passeren de plek van het ongeval. Er worden herstelwerkzaamheden verricht aan de stoeprand en het wegdek. Finn heeft rare gedachten over wat hij de dader zou willen aandoen. De beide vrouwen huilen zachtjes. Ze beseffen ineens dat ze nu met zijn tweeën zijn. Morgen wordt Johan naar huis gebracht. Hij zal in de terraskamer worden opgebaard tot de crematie. Dat was de wens van Conny en daar was Moniek het volledig mee eens. Finn stopt voor het huis en ze gaan naar binnen. Moniek en Conny lopen gearmd de huiskamer in nadat ze hun jassen in de gang hebben opgehangen. Alsof het geregisseerd is. Finn ziet het aan en voelt een intense behoefte om iets van troost te zeggen, maar hij voelt zich ook een beetje een indringer.

'Ik kan maar beter naar huis gaan zodat jullie op jezelf kunnen zijn. Ik denk dat het beter is wanneer ik kom opdraven als jullie waarmee dan ook hulp nodig hebben.'

'Ik weet niet', zegt Conny. Dan gaat haar telefoon.

'Ga zitten Finn'. Conny reageert bits.

'Ja, mijn man is dood en ik ben net thuis uit het ziekenhuis en nu moet ik een heleboel zaken regelen en telefoontjes plegen.....nee, daar staat mijn kop niet naar....bel morgen maar weer....nee, ik kom niet naar het bureau nu...jawel...goed morgenvroeg mag u langskomen...om elf uur...ja goed...'

Conny hangt op.

'Dat was de politie.'

Moniek heeft wat hapjes in de magnetron gedaan en drie glazen wijn ingeschonken. Later wanneer ze gegeten en gedronken hebben komt Conny een beetje tot zichzelf.

‘Het leek wel opzet zoals die bestelauto ons ramde. Het is daar een uiterst duidelijke voorrangssituatie. Ik kan er met mijn kop niet bij. Ik ben Johan kwijt. Hij is misschien wel vermoord.’

‘Haal je geen rare dingen in het hoofd Conny,’ zegt Finn, ‘de politie heeft de chauffeur verhoord terwijl die ook nogal in de kreukels zat. Het is inderdaad een bizar ongeluk, de politie wil misschien van je weten of Johan vijanden had. Je moet je echter op dit moment geen dingen in je hoofd halen. Je verdriet is groot. En ik snap dat je twijfels hebt. Het waarom is belangrijk.’

Conny en Moniek hebben Finn aangehoord en zijn blij hem erbij te hebben op dit moment.

Dan zegt Finn,

‘Nu stap ik echt op. Het is een verschrikkelijke dag voor jullie geweest maar jullie hebben elkaar. Ik zou zeggen, probeer wat te slapen of uit te rusten. Morgen komt er nog genoeg op jullie af. Wanneer ik moet helpen bel je maar.’

Hij geeft Moniek en Conny een zoen en loopt naar de gang.

‘Dag Finn, bedankt voor alles’.

Dan draait ze zich om en loopt de kamer in. Naar haar dochter die haar nodig heeft.

HOOFDSTUK 2

Conny en Johan hebben een schoolreisje. Ze zijn beide dertien jaar, wonen in dezelfde straat en gaan naar dezelfde school. Conny is populair bij de meisjes vanwege haar totaal gebrek aan terughoudendheid. Johan echter is een ietwat verlegen jongen, blinkt uit in sport en heeft tijdens sporttoernooien vaak de kar getrokken. Een rare jongen, vinden de meisjes. Bij de jongens is hij populair en wordt daar niet op aangesproken. Men laat hem met rust, terwijl hij naast zijn sport graag wat aansluiting zou willen hebben. Hij heeft maar één vriendje, ook al zo'n rare, Finn. Twee buitenbeentjes. Finn's ouders hebben een transportbedrijf dat hen zodanig opslokt, dat ze aan opvoeden van hun kinderen amper toekomen. Zijn vijf jaar oudere zus Lana regelt de huishouding en gaat verder haar eigen gang. Broer en zus zijn wel close en vertellen elkaar alles. Dat is zo gegroeid na een gebeurtenis waarbij Finn door een stel relschoppers uit de provincie in het nauw gedreven werd en zijn zus bij toeval langs kwam rijden. Zij was gestopt, uitgestapt en luid schreeuwend op het opstootje toe gerend. Ze deelde rake klappen uit, spuugde, schold en trapte wild om zich heen. Finn was van weeromstuit mee gaan meppen waarna zijn belagers het voor gezien hielden en alle kanten op renden. Finn en zijn zeventienjarige zus vlogen elkaar om de hals en niets kon toen meer kapot. Zijn zus had nog wel het een en ander willen weten, maar ze had genoeg genomen met zijn uitleg. Nee, hij had het niet uitgelokt. Nee, zijn scherpe tongetje was de reden niet... alleen konden die gasten niet met zijn taalgebruik uit de voeten.

Later had hij Johan hierover verteld. Johan had het geweldig gevonden en hem benijd vanwege Lana.

Zo'n zus had hij ook wel willen hebben. Johan en Finn begrepen elkaar en ook Johan kon zijn verhaal kwijt. Zijn verlegenheid was ook Finn wel opgevallen. Finn kon met iedereen goed opschieten, maar was geen slijmbal. Hij was duidelijk en vroeg door wanneer hij het gevoel had dat hij iets niet begreep en gooide er een schepje bovenop wanneer hij het idee had dat hij niet begrepen werd.

Zijn doortastendheid maakte hem een geboren leider maar hij verkoos deelgenoot van de groep te zijn.

Nu is er dan dat schoolreisje. De klas zit aan lange tafels aan de maaltijd in de jeugdherberg in Appelscha. Die avond zal er een speurtocht worden gehouden. Het traject is door het leidinggevend team een dag

eerder uitgezet en bestaat uit witte en groene lintjes aan boomtakken. Tevens krijgen de deelnemers een takenlijst met uit te voeren activiteiten tijdens de wandeltocht. Het is de meisjes tegen de jongens. De meisjes doen de witte en de jongens de groene route. Beide routes hebben hetzelfde eindpunt. Daar moet de ene groep op de andere wachten. Gezamenlijk lopen ze dan naar de jeugdherberg. Op de takenlijst moeten ze vragen beantwoorden en voor goede antwoorden krijgen ze punten aan het eind. Finn wordt gevraagd om de leider te zijn van de jongensgroep, maar hij wil dat niet.

‘Johan is daar geschikter voor’, zegt hij.

Johan kijkt hem beteuterd aan.

‘Echt iets voor jou Johan’, vervolgt Finn, ‘laat je niet kennen’.

Uit de groep komen nu ook instemmende geluiden. Johan moet het worden, waarom ook niet?

‘OK,’ zegt Johan, ‘als ik er niet onderuit kan.’

Er wordt aanmoedigend gejuicht en Johan is overstag. Hij zal Finn er later wel op aanspreken.

Bijna als vanzelfsprekend wordt Conny aangewezen als leidster van de meisjesgroep en het lijkt of Conny niet anders verwacht had.

Met beide groepen gaat een leraar mee. De jongens- en de meiden- groep bestaan elk uit vijftien deelnemers. Een te hanteren aantal voor een leraar zou je zeggen. Het startsein wordt gegeven en beide groepen gaan elk een kant op. Voor de meisjes is het begin een bospad en voor de jongens een groot heideveld. De leraren, Joost en Harold, lopen in de achterhoede. Joost bij de meisjes en Harold bij de jongens. Mieke, een iets oudere lerares is achtergebleven omdat ze in het donker slecht kan zien. Het is een rustige, warme zomeravond. De zon geeft nog enige warmte, maar ieder heeft wel een trui bij zich voor de late avond. Ook zaklantaarns, water en nootjes zitten in diverse rugzakken.

Bij de jongens loopt Johan voorop. Na een tijdje komt Finn naast hem lopen.

Johan doet even of hij niets merkt, maar als Finn begint te lachen, moet ook hij wel lachen.

‘Je hebt me mooi bij de poot genomen jochie,’ schampert Johan.

‘Goed voor je zelfvertrouwen. Het moest er eens van komen man.’

‘En jij bent dan degene die mij de weg wijst?’

‘Ja, ik vind mezelf wel de aangewezen figuur hiervoor.’

Johan moet weer lachen.

En dat waardeert Finn. Hij heeft zijn vriend goed ingeschat. Johan als leider aanwijzen was een impuls geweest. Dat hoorde bij hem en daar was Johan vertrouwd mee geraakt.

‘Als ik dood neerval, kan jij het alsnog overnemen.’

‘Alleen als je dood neervalt.’

Een deuntje neuriënd lopen ze verder....

Een paar kilometer zuidelijker staat de meidengroep stil. Een kruispunt en geen wit lintje. Op de opdrachtenlijst staat een vraag. Bij het eerste kruispunt moet de dichtstbijzijnde grote boom worden benoemd.

‘Een beuk’, zegt Conny, ‘en we moeten rechtdoor.’

In de groep wordt wat gemompeld, maar niemand sputtert tegen. Conny zal het wel weten, lekker makkelijk. Ze vervolgen hun weg. Conny met haar beste vriendinnen lopen een eind vooruit. Zij hebben met z’n vieren een iets hoger tempo. De rest van de groep past zich aan bij een paar, dat het tempo niet goed kunnen bijhouden. Joost maakt er een opmerking over. Dat ze zich er toch niet uit laten lopen. Dat werkt wel en het tempo wordt iets opgevoerd. De kopgroep slaat echter af bij een driesprong en is uit het zicht verdwenen. Ze kijken ook niet om, want Conny had gezegd dat echte meiden hun eigen plan moeten trekken.

‘Maar we moeten toch bij elkaar blijven Con?’

Joyce had een raar gevoel bij dat machogedrag van Conny.

‘Grapje natuurlijk Joyce, maar een beetje dollen is toch wel leuk? Loop jij maar terug naar de bocht om te kijken. Wij lopen langzaam door.’

Joyce ziet het anders.

‘Laten we hier met zijn allen even wachten tot de rest de hoek om is.’

Conny kijkt bedenkelijk maar wil het ook niet op de spits drijven.

‘Je hebt gelijk Joyce, maar ik loop wel langzaam door. Jullie moeten zelf maar weten wat je doet.’

Dan mengen de andere twee zich in het gesprek. Inger en Mara.

‘Dat bij elkaar blijven is toch van te voren afgesproken? Waarom probeer jij steeds je eigen idee uit te voeren? Laten we het leuk houden Conny. Ik denk overigens dat we bij het laatste kruispunt niet goed hebben opgelet. We hebben een kleine draai naar rechts gemaakt, maar we hadden ook meer rechtdoor kunnen lopen. We liepen als het ware met de weg mee, maar ik betwijfel of dat goed was.’

Inger heeft gesproken. Ze kijken elkaar verbaasd aan. Dan zegt Joyce,

‘Waarom kom je daar nu pas mee?’

‘Ach, ik twijfelde ook, maar nu we toch stilstaan, kunnen we beter wachten tot de anderen bij ons zijn.’

‘Ik loop door.’ Conny is halsstarrig en geeft geen krimp.

‘Stom Conny. Blijf bij ons. Over een uur is het donker.’

Conny loopt door.

Joyce loopt terug.

Joost ziet de kopgroep uit zicht verdwijnen bij de flauwe bocht. Klote-Conny, denkt hij. Die makke schapen hebben zich weer eens op sleeptouw laten nemen. Wanneer hij met de achterhoede de bocht heeft bereikt, ziet hij een wit lintje schuin links aan een struik hangen. Het is duidelijk dat ze een tikkeltje rechts en dan weer links moeten aanhouden. Als het ware dus rechtdoor. Hij roept luid,

‘Dames van de Laurenschool. Laat je horen. Horen, horen, horen.’

Stilte.

Wat nu?

‘We zitten goed meisjes, maar we moeten wel de anderen inhalen. Dus nog meer tempo.’

Joost baalt vanwege het gedrag van de kopgroep en dat hij ze hun gang heeft laten gaan. Hij is verantwoordelijk en kan zich geen inschattingsfoutjes permitteren.

Harold zal met de jongens wel een makkie gehad hebben.

De jongens zijn terug. Het was een makkie. Ze waren in een pittig tempo vertrokken. Harold had ze amper bij kunnen houden. Rotjochies verdomme. Hij snapte dat best. Ze wilden hem eruit lopen. Op het open terrein hadden de jongens de groene linten gemakkelijk kunnen traceren en de vragen waren ook simpel. De lullo’s die dit bedacht hebben hadden hun school zeker niet afgemaakt. Dit soort gebrabbel kreeg Harold over zich heen. Was hij vroeger ook een dergelijk pestjochie geweest? Er was toen wel meer respect. De jongens deden ook helemaal geen moeite om het onder elkaar te houden. Harold kreeg alles letterlijk mee.

‘Ons soort humor Harold. Moet je niet al te persoonlijk nemen,’ had Finn nog gezegd.

Zo’n wijsneus. Nog niet eens veertien. Negeren leek hem het beste en dat had hij dan ook maar gedaan.

Het wachten is nu op de dames.

Die dames hebben de zaklantaarns aan.

Toen de kopgroep terug was bij het kruispunt waren de achterblijvers er al voorbij. Zij hadden wel de goede route genomen. Joyce ziet het gemiste lintje hangen en zegt,

‘Kom op meiden, we hebben inderdaad de verkeerde route genomen. Inger had gelijk. Ik denk dat de anderen hier al voorbij zijn en dus wel goed gelopen hebben. Wij halen ze wel in.’

‘En Conny dan? Die is in haar eentje en helemaal de weg kwijt straks.’

‘Dat was haar eigen keus en ze heeft een zaklantaarn.’

Joyce krijgt Mara aan haar kant.

‘Ik maak me wel zorgen om Conny maar ze moet maar eens een koekie van eigen deeg krijgen. Misschien leert ze ervan en raakt ze dat altijd maar weer bepalende gedrag een beetje kwijt.’

Ze lopen door.

Na een kwartier krijgen ze de achterblijvers in zicht.

‘Hééé tuttebellen,’ roept Mara.

Joost draait zich om. Gelukkig de kopgroep, maar hoe kan dat? Ze liepen toch voorop? En waar is Conny?

De anderen wachten tot de kopgroep er is.

Joost kijkt Joyce aan.

‘Ik mis iemand’.

‘Sorry Joost, we hadden op een gegeven moment het idee dat we fout zaten. Conny was het niet met ons eens en is haar eigen weg gegaan.’

Joost weet niet hoe hij het heeft.

‘Eerst laten jullie de rest van de groep achter en op het moment dat ik jullie wilde terugroepen, was dat al niet meer mogelijk, maar ik heb ook gedacht dat jullie zelf wel terug zouden komen wanneer je merkte dat de rest te ver achterbleef.’

Joost is buiten zichzelf van woede en laat dat merken. De meisjes kijken elkaar beteuterd aan. Er valt weinig te zeggen.

‘En dat jullie Conny dan alleen laten, dat snap ik niet.’

Nu meent Inger iets te moeten zeggen.

‘Conny was niet voor rede vatbaar. Zij was de enige die door wilde terwijl wij twijfels hadden en terug wilden om bij het kruispunt te checken of wij een lint gemist hadden. We konden haar toch niet met geweld tegenhouden?’

‘Nee, misschien niet.’

Joost denkt snel na. Dan zegt hij,

‘Wij gaan eerst naar het eindpunt. Daarna gezamenlijk terug naar de jeugdherberg.’

Na een kwartier komt de jeugdherberg in zicht. De verlichting om het gebouw was royaal aangebracht. Gillend en lachend komen de jongens op hen aanrennen. Dan zien ze dat er iets niet klopt. Harold komt ook aanlopen.

Hij kijkt Joost vragend aan.

‘We missen Conny.’

Harold wordt snel bijgepraat door Joost. De jongens zijn door de meisjes op de hoogte gesteld.

‘We moeten de politie bellen,’ zegt Johan.

‘Misschien willen de mensen van hier wel mee zoeken,’ zegt Finn, ‘die zijn bekend met dit gebied.’

Joost neemt dan snel het initiatief.

‘Harold, ga jij in overleg met de beheerder en bel de politie. Ik ga op zoek. Ik wil graag een paar extra zaklantaarns mee.’

‘Ik ga mee,’ zegt Finn.

‘Ik ook,’ zegt Johan.

‘OK’, zegt Joost, ‘ieder twee zaklantaarns.’

Er wordt verder niets gezegd en de drie vertrekken. Het is een redelijk heldere nacht, maar tussen de bomen is daar weinig van te merken. Het smalle bospad dat de meisjes hebben genomen laat niet veel maanlicht door. Afsproken is dat ze samen blijven en af en toe stoppen om te roepen en te luisteren.

Joyce heeft duidelijk gemaakt waar ze Conny voor het laatst hebben gezien en welke kant zij vermoedelijk is opgelopen. Wanneer ze op het betreffende punt aankomen waar de anderen terug zijn gegaan is er maar één route die Conny gevolgd kan hebben. Het bospad wordt steeds smaller. Er zijn geen zijpaden. Dan is er ineens een zandverstuiving.

‘We gaan met zijn allen zoeken waar het pad verdergaat,’ zegt Joost, ‘we houden contact met onze lantaarns. Blijf op elkaar letten. Roepen bij twijfel.’

Dat blijkt een duidelijke afspraak. Finn vindt het pad. Ze lopen allemaal nog een keer rond de zandverstuiving, maar Finn’s pad blijkt het enige te zijn. Na een half uur komen ze bij een groot heideveld. Ze zijn nu bijna twee uur onderweg. De maan geeft voldoende licht en ze besluiten dat alleen Joost zijn zaklantaarn gebruikt. Om de vijf minuten roepen ze ‘Connyyyyyy!’

Ze zien een boerderij en op grote afstand af en toe autolichten.

Er brandt licht in de boerderij.

Joost loopt naar de voordeur en belt aan. Luid en zwaar geblaf bezorgt hem kippenvel. Hij heeft het niet zo op honden. De deur gaat open en hij wordt door twee mannen aangestaard.

'Sorry heren, dat ik zo laat aanbel. We (hij wijst achter zich naar Johan en Finn) zoeken een meisje en wilden vragen of u haar misschien heeft gezien. Ze is dertien jaar, blond en draagt een rode trui, een spijkerbroek en een rugzak. Ongeveer twee uur geleden moet ze hier in de buurt zijn geweest.'

'Zijn jullie van de jeugdherberg?' vraagt de langste van de twee.

'Ja, hoezo?' vraagt Joost.

'Weer een speurtocht zeker. Het is niet de eerste keer dat er iemand zoek raakt.'

Joost kijkt hen vragend aan.

De lange vervolgt,

'De laatste keer werd er een jongetje vermist. Die bleek in het stro te slapen van onze schuur daar verderop.'

De andere man meent nu ook iets te moeten zeggen.

'Ik heb haar in elk geval niet gezien. Jij ook niet Sjirt?' en hij kijkt de lange aan.

'Nee, ik ook niet,' zegt Sjirt, 'de schuur staat altijd open, dus kijk maar even. Misschien ligt die meid daar wel te maffen.'

Finn is al onderweg. Hij doet de schuurdeur open, roept luid en kijkt in het rond. Hij klimt een ladder op die tegen stropakken aan staat, roept nog eens, kijkt en schijnt alle kanten op met zijn zaklantaarn. Als Joost en Johan ook binnenkomen, zegt hij,

'Hier is ze niet. Kunnen we niet even bellen naar de jeugdherberg?'

'Heb ik al gevraagd,' zegt Joost, 'toen was jij net op weg naar de schuur. Hun telefoon doet het niet. De hond heeft de kabel doorgebeten. Lekker beestje. Laten we verder gaan. Ik wil zo snel mogelijk uit de buurt van die klerehond. Gelukkig zat dat kreng ergens achter een deur.'

Ze wuiven naar de twee mannen, die in de deuropening staan te roken. De mannen kijken, de kortste knikt. Ze lopen verder. De enige weg is een gravelpad richting autoweg.

'Ik geloof er niks van dat die rothond de telefoonkabel heeft doorgebeten', zegt Finn.

'Zou kunnen Finn, maar wat had ik dan moeten doen?'

Joost kijkt hem vragend aan.

'Snap ik, je kon niks.'

Ze lopen verder. Met korte tussenpauzes roepen ze en schijnen in het rond met de zaklantaarns. Dan zijn ze bij de autoweg. Er staat een bord aan de overkant voor fietsers en wandelaars. Ze steken de autoweg over en blijken op vijf kilometer van Appelscha en op drie kilometer van de jeugdherberg te zijn.

‘Wanneer Conny hier ook is geweest, zal ze zeker dit bord gezien hebben en het pad naar de jeugdherberg hebben genomen,’ zegt Joost.

‘We moeten zo snel mogelijk de politie bellen,’ zegt Johan, ‘misschien moeten we een auto aanhouden.’

‘Ik denk niet dat er iemand stopt in het donker. Ik zou dat in elk geval niet doen,’ zegt Joost.

Daar kunnen Finn en Johan zich in vinden en ze lopen verder. Af en toe rennen ze een stukje. Ze blijven roepen en rond schijnen. Het is te donker om zonder zaklantaarn te lopen en rennen is nu niet mogelijk vanwege de oneffenheid van het pad en de vele boomstronken. Ineens meent Finn een lichtje te zien bij een zijpad.

‘Volgens mij staat hier ergens een huis,’ zegt hij en ze lopen met zijn drieën het zijpad op. Na een flauwe bocht komen ze bij een zomerhuisje. Een groepje mensen zit om een kampvuur naast het huis. Een vrouw speelt zachtjes gitaar en zingt er bij. Verder zitten er nog vier mannen en drie vrouwen om het vuur.

Joost roept of hij even wat mag vragen. Johan en Finn zijn nu ook zichtbaar voor de groep. Ze worden uitgenodigd er bij te komen zitten. Finn en Johan gaan op een bank zitten nadat Joost hen heeft voorgesteld. Hij vertelt in het kort wat er aan de hand is. Een vrouw neemt Joost mee naar binnen waar hij kan bellen. Wanneer hij de beheerder van de jeugdherberg heeft verteld dat ze Conny niet hebben gevonden, zegt hij Mieke bij te zullen praten en de politie te bellen. Na enige uitleg van Joost wist de beheerder wel waar ze waren en hij zou ze met de auto op komen halen.

Na een kwartier komt de beheerder het erf van het zomerhuisje oprijden. Ze bedanken de bewoners, stappen in en even later zijn ze bij de jeugdherberg.

Van de vrouw van de beheerder krijgen ze te horen dat de politie pas morgenvroeg komt. Maar dan zou het meisje vermoedelijk al weer terecht zijn, werd gezegd en dat ze het dan graag direct wilden weten. Ze zitten allemaal in de eetzaal. Een paar meisjes huilen. Inger en Joyce voelen zich schuldig dat ze Conny haar gang hebben laten gaan.

Harold en Joost proberen een rustige sfeer te creëren, maar het werkt niet echt.

Dan zegt Finn,

‘Ik ga weer op zoektocht, ik kan toch niet slapen straks.’

‘Nee Finn, daar komt niets van in. Ik snap dat je iets wilt doen en niet nutteloos afwachten. Maar de politie komt ook pas morgenvroeg omdat ze nu ook niets kunnen en in de praktijk komen vermisten meestal weer te voorschijn.’

‘Meestal, maar niet altijd’, zegt Finn.

Instemmend gemompel is wat hij met deze opmerking heeft bereikt. Harold heeft zo zijn eigen gedachten en zegt,

‘OK kerel, maar dan ga ik wel met je mee.’

‘En Johan gaat ook mee,’ zegt Johan.

Joost en Mieke nemen Harold apart. Na kort beraad zijn ze er uit en na extra batterijen, brood en water te hebben ingeslagen, gaan de drie ‘mannen’ opnieuw op pad.

Het is één uur.

Finn en Johan zijn moe. Harold roept, schijnt in het rond en kijkt bezorgd naar zijn twee pupillen. De stoere jongens van de klas zijn er doorheen, maar ze laten zich niet kennen. Hun eer te na. Harold snapt het wel. Vroeger was hij ook een dergelijk jochie. Hij zegt niets; wil ze in hun waarde laten. Ze nemen af en toe een zijpaadje en keren vervolgens terug op de route, die is gepland. De meest voor de hand liggende route.

Ze zien een bankje.

‘We gaan hier zitten en alleen maar luisteren en af en toe roepen,’ zegt Harold.

De jongens knikken instemmend. Het is doodstil. Heel af en toe het geluid van een vrachtauto op grote afstand. De afstand tot de autoweg is ongeveer twee kilometer; dan hoor je personenauto’s amper. Het is half twee. Harold roept,

‘Connyyyyyyyyy!’

Ze luisteren. Geritsel tussen de struiken. Het nachtleven van de dieren wordt danig verstoord.

Een lichtje schijnt op. Een meisjesstem.

De jongens rennen struikelend op het lichtje af.

Harold rent achter ze aan.

Ineens staat daar Conny.

Finn en Johan omhelzen haar. Conny heeft geen stem meer.

‘Van het schreeuwen’, fluistert ze.

Harold is te opgelucht om kwaad te zijn. Die woede houdt hij maar even voor zich.

‘We gaan direct verder richting jeugdherberg en onderweg, als je daar de puf voor hebt, kunnen we misschien een beetje bijpraten. Wat bezielde je om in je eentje te gaan wandelen.’

De toon is gezet. Harold heeft gesproken. Conny moest vooral niet denken, dat haar gedrag met de mantel der liefde zou worden bedekt. Ze had de speurtocht door haar eigenzinnige gedrag verziekt.

De politie moest worden ingelicht dat mevrouw terecht was en haar ouders zouden ook te weten komen wat hun dochter teweeg had gebracht.

Conny zwijgt.

Ze heeft niets te zeggen.

Finn knijpt haar in haar arm.

‘Waarom zeg je niets?’

‘Laat mij hier maar achter. Ik heb alles fout gedaan en verdien niet beter.’

Zacht schurend komen de woorden uit haar mond.

Ook Harold en Johan horen wat ze zegt.

Dan zegt Harold,

‘Laten we eerst maar zorgen dat we zo snel mogelijk bij de jeugdherberg komen. We moeten de politie bellen dat je terug bent en dat er niets aan de hand is. Er is toch niets aan de hand Conny? Je bent toch alleen maar verdwaald? Of vertel je niet alles?’

‘Ik heb alles verteld. Ik ben de weg kwijtgeraakt. Ik ben met mijn ouders wel eens in deze omgeving geweest. Vandaar dus. Ik was zeker van mezelf, maar dat was dus niet terecht.’

Conny’s stem valt weg. Ze is er slecht aan toe beseft Harold nu. Eerst maar zorgen dat iedereen zo snel mogelijk nog een stukje slaap kan pakken. De hele klas zal nog wel wakker liggen en op hun terugkeer wachten.

HOOFDSTUK 3

Acht jaar later tijdens een zeilvakantie zit Finn met vriend Robert in een café op Texel. Ze zijn in twee dagen vanaf Amsterdam hierheen gezeild en nu waait het zo stevig, dat terug niet echt een optie is met hun Friendship-23. De voorspelling voor morgen is echter goed. Afnemende wind, ongeveer kracht vijf.

Robert is een buurman van Finn. Ze zijn beide single na een korte verkering. Wellicht hierdoor was er een aanknopingspunt voor een gesprek. Een zolderverdieping was door de huiseigenaar verbouwd tot twee eenpersoonsappartementen. Tijdens de verhuizing waren ze aan de praat geraakt. Ze hadden elkaar geholpen met verven, vloer leggen en inrichten. En nu, een half jaar later, hadden ze van een neef van Robert de zeilboot gehuurd en waren samen op vakantie gegaan. Ze mochten het wad niet op omdat ze geen ervaring hadden. Dat vonden Finn en Robert nogal meevallen en daarom zaten ze nu vast in Oudeschild.

‘Ik heb zin aan een mooie meid Finn. Ik sta al een tijdje droog.’

Robert grijnst van oor tot oor.

Finn, die zijn intiemste gedachten nooit zomaar uitsprak kon dat bij Robert wel waarderen. Hij kon goed loskomen bij Robert, die ook een serieuze kant had. Hij las veel, net als Finn en wist veel van politiek en de geschiedenis er omheen.

‘Als je droog staat, moet je wat drinken. Glaasje water maar?’

‘Water is voor watjes Finn, drink jij maar water.’

Ineens kijkt Finn strak langs Robert richting ingang.

‘Zie je een spook Finn?’

‘Daar komt een schoolvriendin van vroeger binnen man.’

‘Klets niet.’

Robert denkt dat Finn inhaakt op zijn droogstaan, maar kijkt nu ook met hem mee richting ingang.

Conny en Joyce zijn op kampeervakantie op Texel en hebben zin in een drankje.

Finn wuift naar hen.

Conny herkent Finn en de meisjes lopen naar hun tafeltje.

‘Nee hè?’ Conny kan het niet bevatten. Joyce is nogal nuchter en zegt,

‘Toch wel Con, maar dit is geen toeval. De heren zijn ons vermoedelijk vanaf huis gevolgd.’

Iedereen lacht.

‘Komen jullie erbij zitten?’ Wijzend naar Robert zegt Finn, ‘wij zijn hier met een zeilboot en we vertrekken vermoedelijk morgen richting Harlingen. Als het weer het tenminste toelaat.’

Conny is van haar verbazing gekomen.

‘Jammer, wij blijven hier nog vier dagen.’

‘Wij kunnen ook nog wel een paar dagen blijven Finn. We hebben nog drie weken.’

Finn kijkt zijn vriend aan. Wat is die weer kort door de bocht. Hij wordt vaak overvallen door Roberts impulsieve gedrag. Ergens benijdt hij zijn vriend wel een beetje hierom. Hij is wat meer afwachtend. Robert kijkt de dames uitdagend aan.

Dit is voor Finn de reden om hem op zijn plaats te zetten.

‘Zoiets bespreken we altijd samen Robert. Nu zet je me voor het blok. Daar hou ik niet van.’

‘Sorry Finn, niet zo bedoeld.’

Robert haalt direct bakzeil.

Conny en Joyce horen en zien het aan. Dan zegt Conny,

‘Wat vind jij er van Joyce? Moeten die mannetjes maar vertrekken morgen of mogen ze van ons nog een paar dagen blijven?’

‘Ach, ze zijn eigenlijk wel aardig. Maar ze hebben ons nog niets aangeboden.’

Dat is duidelijk.

Robert kijkt Finn aan en ze snappen elkaar. Ze gaan een feestje bouwen.

Conny en Joyce drinken droge witte wijn en Finn en Robert nemen nog een biertje. Ze proosten op elkaar, het toeval en het leven. Na nog twee biertjes en wijntjes wordt de sfeer wat lossier. Conny vertelt na vragen van Finn over haar baan. Daarmee is ze redelijk tevreden maar ze had zich meer van alles voorgesteld.

Ze had als reisleidster aan de slag gewild en daarvoor een opleiding gevolgd en twee talen leren spreken naast haar moedertaal. In de reiswereld was het haar niet gelukt. Omdat ze zelfstandig wilde blijven wonen, had ze een baan geaccepteerd in Hoofddorp. Wel bij een reisorganisatie, maar op kantoor. Ooit hoopt ze haar droom te verwezenlijken.

Ze zitten een beetje apart van elkaar.

Joyce is in gesprek met Robert. Hoe hij aan Finn is gekomen. Joyce stelt nogal persoonlijke vragen en daar moet hij aan wennen, maar hij besluit te zeggen zoals het is en het niet mooier te maken met snoeve-

rij. Dit zijn oude schoolvriendinnen van Finn en hij wil hem niet in verlegenheid brengen.

Bovendien hebben beide dames iets spontaans over zich en dat kan hij wel waarderen.

Het was voor Joyce de eerste keer dat ze ging kamperen. Ze is al vanaf haar schooltijd bevriend met Conny. Ze had Conny in een moeilijke periode opgevangen en dat had haar een vriendin voor het leven opgeleverd. Robert krijgt niets te horen over die moeilijke periode, want ze had dit eigenlijk niet willen zeggen.

Joyce heeft rijke ouders en studeert nog. Rechten, zegt ze. Omdat ze het zelf niet wist hadden haar ouders haar rechten geadviseerd. Haar vader is advocaat en haar moeder is partner bij een notariskantoor.

‘Er moet een stoot geld bij jullie binnenkomen,’ zegt Robert.

Joyce lacht hierom, maar beseft dat ze het getroffen heeft met haar ouders. Ouders die scheutig zijn en haar ook ma’s auto in bruikleen hadden gegeven. Want ma kon ook met het openbaar vervoer op haar werk komen. Joyce moest haar sociale contacten kunnen bereiken; dat was belangrijk.

Dan onderbreekt Conny hun gesprek.

‘We hebben vers eten in onze fietstassen Joyce. We moeten naar de camping en koken.’

‘Zien we jullie morgen nog?’ vraagt Finn.

‘Hangt ervan af waar en wanneer, want wij willen naar het strand.’

Dit gezegd hebbende staat Conny op en zegt,

‘Bedankt voor de drankjes jongens, maar jullie hoeven niet alles te betalen hoor. Ik wil ook een deel betalen. Ik verdien aardig, dat moet dus kunnen.’

Finn loopt met Conny naar de tap. Hij betaalt tweederde en Conny de rest.

‘Weet je al zeker dat je morgen vertrekt Finn?’

‘Niet helemaal, maar jullie hebben fietsen. Kom vanavond naar de jachthaven, dan kunnen we het op elkaar afstemmen.’

‘Hoe vinden we jullie?’

‘Eerste steiger. Gele romp met de naam ‘Mate’. Er zijn weinig zeilboten met een gele romp. Jullie vinden ons wel.’

‘Waarom doen wij die moeite denk je?’

‘Omdat je weet dat wij het leuk zouden vinden. Tot nu toe is het toch leuk? Of niet soms?’

Finn kijkt Conny diep in de ogen.

'Je daagt me uit Finn.'

'Een beetje misschien. Wij zijn niet erg mobiel en jullie hebben fietsen. Vandaar.'

'OK, tot vanavond.'

Ze wenkt Joyce en samen lopen ze weg. Robert en Finn kijken de meisjes na en wachten tot ze op de fiets zijn gestapt. Ze kijken niet meer om.

'Ze kijken niet om Finn. Goed dat we niet gewuifd hebben.'

'Ach joh, het is allemaal spel,' zegt Finn.

'Je zult wel weer gelijk hebben. Gaan we aan boord eten of halen we een frietje met een visje erbij?'

'We gaan aan boord eten. We hebben nog voor twee dagen.'

Finn houdt er niet van slordig met zijn budget om te gaan. Robert zit vaak krap bij kas en leent af en toe van hem. Hij lost wel steeds zijn schulden af; hij hoeft er nooit om te vragen, maar dat zou hij waarschijnlijk ook niet doen.

Na het eten gaan ze languit op de kuipbanken liggen en dutten weg. De jachthavengeluiden stralen een soort rust uit. De biertjes en de warme hap hebben voor de rest gezorgd. De zon geeft nog voldoende warmte. Wat wil een mens nog meer?

Een paar uur later zijn Conny en Joyce bij de haven. Ze hadden met elkaar afgesproken het niet uit de hand te laten lopen. Maar Finn en Robert leken nette mannen. Conny had een goed gevoel bij Finn maar kon Robert niet helemaal inschatten. Joyce, die lang met Robert had gesproken kon wel met Conny meedenken. Eigenlijk had hij weinig over zichzelf verteld. Maar ze hadden niet getwijfeld om beide mannen weer te ontmoeten.

Dan zien ze de 'Mate'.

'Gottegot, wat een klein bootje. Zijn ze daarmee van Amsterdam gekomen?'

Joyce windt er geen doekjes om.

Conny schiet in de lach.

'Valt toch wel mee Joyce'.

Dan zien ze Finn en Robert languit in de kuip liggen. Ze snurken zachtjes.

'Die vogels zitten bepaald niet op ons te wachten Conny. Zullen we naar de kroeg gaan?'

'Misschien geen slecht idee Joyce, maar ze moeten wel even weten dat we geweest zijn.'

Alsof het zo heeft moeten zijn ligt er een putsemmertje op het voordek.

Conny maakt Joyce erop attent.

‘Nee hè?’

‘Toch wel,’ zegt Conny en ze pakt het emmertje. Vanaf de steiger kan ze er net bij. Conny loopt een eindje van de zeilboot vandaan en op een open plekje putst ze het emmertje vol vanaf de steiger.

Dan komt ze terug.

‘Je doet het echt, hè? Ik geloof dat ik even op afstand blijf. We zouden het niet uit de hand laten lopen Conny, maar hiermee geef je wel een voorzet.’

‘Ik kan hard rennen Joyce en als we bij de fietsen zijn, halen ze ons helemaal niet meer in.’

Joyce kijkt haar hoofdschuddend aan, maar lacht er wel bij.

Conny pakt de emmer bij de rand en de onderkant en mikt de inhoud over de slapende mannen.

‘Sodeju,’ brult Robert en springt overeind, ziet de meisjes, bedenkt zich niet en springt kletsnat de steiger op, glijdt uit en in zijn val trekt hij Conny mee het water in achter de zeilboot.

Wanneer ze beiden kletsnat de steiger opklimmen is het lachen geblazen. Ook Finn, die alles snel had ingeschat met het besef dat hij Robert toch niet kon tegenhouden, moet lachen.

Joyce kijkt hem wat schaapachtig lachend aan, maar kan het gedrag van beide mannen wel waarderen.

Conny krijgt een trainingspak van Finn en een handdoek om zich te drogen. Haar natte kleren geeft ze aan door het kajuitluik. Robert is naar de wasruimte gegaan om zich te douchen en wat droogs aan te trekken. Wanneer Robert terug is, zitten de anderen in de kuip aan de koffie.

‘Wil jij je niet douchen Conny?’ Finn kijkt haar vragend aan.

‘Ik geloof dat ik even naar de camping heen en weer fiets. Binnen een uur ben ik terug. Dan heb ik droge kleren aan en krijg jij je trainingspak terug. Waarvoor dank Finn.’

‘Wat jij wilt Conny’, zegt Finn.

‘Zal ik met je meegaan Con?’ vraagt Joyce.

‘Blijf jij maar hier Joyce. Het is pas over twee uur echt donker. Doe!’

Dan loopt ze wuivend de steiger af.

‘Zo beleef je nog eens wat,’ zegt Robert, ‘het begon een beetje saai te worden met Finn. De man heeft weinig te melden.’

Joyce moet lachen.

‘En als ik dat nu helemaal niet geloof?’

‘Projectiel Robert heeft een oppas nodig Joyce, dat moet je nu wel begrepen hebben.’

‘Ik kan me er iets bij voorstellen’, zegt Joyce.

Robert gooit het over een andere boeg.

‘Ik wil niet vervelend doen, maar vanmiddag hadden we een gesprek waarbij jij mij vertelde dat je Conny in een moeilijke periode gesteund had. Maar je zei ook dat je al te veel had gezegd. Natuurlijk ben ik wel nieuwsgierig naar de vrouw, met wie ik net in bad ben geweest.’

Joyce fronsst haar wenkbrauwen.

‘Robert, ik ben vanmiddag toch duidelijk geweest. Ik ga niet over mijn vriendin uit de school klappen.’

‘Dat respecteer ik. Ik vraag niet verder. Sorry.’

‘OK Robert.’

Finn heeft het aangehoord en er zo een eigen idee over. Hij had na het schoolreisje nog vaak aan Conny gedacht. Ze hadden nog een jaar samen op school gezeten en Conny was dat jaar anders geweest. Een andere Conny dan voorheen.

Stiller en wat teruggetrokken. Dat had hij gemerkt, maar er haar niet op aangesproken. Zijn gevoel had hem gezegd, dat hij het oppervlakkig moest houden.

Conny was bevriend geraakt met Johan. Dat weerhield haar er niet van om ook af en toe met Finn op te trekken. Ze hadden een gezamenlijke liefde voor rockmuziek. Johan had daar niet zoveel mee en had er absoluut geen moeite mee, dat Finn zijn meisje meetroonde naar rockconcerten.

Zonder direct aanwijsbare reden was het contact tussen Conny en Finn minder geworden.

Conny wist van het gefladder van Finn en omdat Johan diep in haar hart zat en ze van Finn wist dat hij niet toe was aan een vaste relatie, zochten ze elkaar minder op. Finn vond de concertkaartjes wel idioot duur. Het stond in geen verhouding tot het aanbod, had hij vaak gezegd.

Finn was na het gesprek tussen Robert en Joyce naar voren gelopen om iets met de verstaging te doen. Die klus was geklaard en nu komt hij weer bij hen zitten.

‘Conny zou toch al terug moeten zijn?’

'Conny heeft veel tijd nodig met haar opmaak en nu helemaal na die zwempartij Finn.'

'Jij zult het weten Joyce. Ga je al lang met haar om?'

'Sinds de laatste schooljaren. Dat moet jij toch weten?'

'Nee, ik was misschien met andere dingen bezig.'

'Maar het schoolreisje naar Appelscha dan? Daar was jij toch ook bij? Jij hebt naar haar gezocht met Johan en een leraar.'

Joyce zegt eigenlijk al meer dan ze wil.

Ze weet dat Finn, Johan en Harold op zoek waren gegaan naar Conny. Sterker nog, ze kent de reden van haar kortstondige verdwijning.

Het moet leuk blijven nu. Ze zijn op vakantie.

Finn merkt dat Joyce er niet verder op in wil gaan. Hij weet ook dat hij lang heeft getwijfeld of hij Conny er op aan had moeten spreken. Er waren mogelijkheden genoeg geweest.

Dan komt het gespreksonderwerp in beeld. Ze springt de kuip in, beziet het drietal en zegt, zoals alleen zij dat kan,

'Wat een saaie boel hier. Ik merk dat ik niet gemist kan worden.'

'We hunkeren naar reuring. Kom erbij troel, dan gaan we pret maken.'

Robert brengt de stemming terug.

Ze lachen schaapachtig.

Finn kijkt Conny aan. Die reageert met een vragende blik.

'Heb ik iets gemist?'

'Niet echt Conny', zegt Joyce, 'we hadden het over onze schooljaren en het toeval dat we elkaar hier moesten treffen.'

'OK, lopen we naar het strand? Eventueel kunnen we met de fiets. Dan kunnen wij achterop hè Joyce?'

Ze gaan toch maar lopen. Wat beweging is wel goed vinden ze alle vier.

HOOFDSTUK 4

Conny loopt het donker tegemoet. Die eigenwijze grieten, waarom luisterden ze niet naar haar?

Ze heeft niet toe willen geven. Misschien was zij wel stom bezig. Ze had zich weer willen bewijzen. Ze had van haar ouders geleerd haar eigen pad te kiezen en dat had ze nu vermoedelijk iets te nadrukkelijk ten uitvoer gebracht.

Enfin, ze zal zich wel redden. Maar het begint nu toch wel behoorlijk donker te worden. Ze loopt langs een bosrand. Niet een pad maar wel een route, waar meer wordt gelopen. Het platgetrapte gras is duidelijk een teken dat dit een looppad is.

Zachtjes neuriënd volgt ze het graspad. Ze is rustig en geeft niet toe aan haar onrust. Een onrust, die er wel is. Ze denkt aan haar klasgenoten en wat ze gaat zeggen wanneer ze hen weer onder ogen komt. Het is nu zo donker dat ze amper het pad nog ziet. Wel hoort ze ineens het zachte geruis van een autoweg. Ze kan niet verder. Een brede sloot verspert de doorgang. Een beetje maanlicht doet het water schitteren. De sloot is verdomme te breed om overheen te springen.

Ze slaat linksaf en loopt langs de sloot. Dan kan ze niet verder, weer een sloot. Ze moet linksaf en loopt nu dezelfde richting waar ze vandaan kwam. Ze ziet een brede plank over de sloot. Ze steekt over en loopt nu weer in de richting van het autogeluid. Ze moet die weg zien te bereiken en daar dan een lift proberen te krijgen.

Het wordt donkerder. Haar zicht wordt minimaal door ineens opdoemende bomen. Schuifelend nadert ze de bomen en ziet een smal paadje. Amper zichtbaar maar net voldoende in het verdwijnende maanlicht. Met de armen voor zich uit loopt ze voorzichtig verder. De autoweg hoort ze niet meer. Het paadje wordt breder en zanderiger. Er schijnt een vaag licht tussen de bomen. Ze loopt voorzichtig door en komt uit op een open terrein. Verderop staat een schuur en daar schuin achter een klein boerderijtje. Dan klinkt een luid, schel geblaf. Stijf van schrik blijft ze staan.

Een man schreeuwt,

‘Hou je kop klote hond.’

Het geblaf verstomt. Dan een stem...

‘Hou die hond in toom Sjirt. Daar staat een meissie.’

Conny hoort een klap en hondengejank. De hond heeft waarschijnlijk een oplawaai gekregen.

Dit voelt niet goed. Dit zijn ruwe kerels.

'Kom deze kant maar op dame. Bent u de weg kwijt? Ik ben Sjoert.'

Hij loopt haar richting uit en kijkt haar onbeschaamd aan.

Dan draait hij zich om richting huis.

'Heb je die hond vastgelegd Sjirt? Dan kan de dame even binnenkomen voor een bakje.'

'Ik hoef alleen de weg maar te weten. Ik zit hier toch niet ver af van de jeugdherberg?'

Sjoert kijkt naar Sjirt die aan is komen lopen en zegt,

'We laten haar toch niet in haar eentje het bos weer ingaan Sjirt? Wat denk jij ervan?'

Sjirt grijnst en toont een rijtje halfverrotte tanden.

'We willen je wel terugbrengen naar de jeugdherberg, maar eerst gaan we iets drinken. Alles op zijn tijd.'

Sjirt kijkt haar daarbij verlekkerd aan en wenkt haar naar binnen een rommelige huiskamer in.

Sjoert loopt naar een kast en haalt er een fles uit. Hij zet de fles op tafel en pakt er drie limonadeglazen bij.

'Schipperbitter dame. Daar word je vrolijk en helder van.'

Conny heeft alles een beetje langs zich heen laten gaan en beseft dat ze niet moet tegensputteren. Ze beseft ook dat ze aan deze idioten is overgeleverd. Ze kan zich wel voor de kop slaan dat ze niet direct is weggerend. Ze is niet bang uitgevallen, maar weet dat ze het spel moet spelen. Ze heeft stiekem volwassen boeken van haar ouders gelezen en aan fantasie heeft het haar nooit ontbroken.

'Ik heb nooit alcohol gedronken, maar één slokje wil ik wel proberen.'

Sjoert schenkt haar glas vol.

Geen slokje dus.

Hij schenkt ook de beide andere glaasjes vol.

De mannen heffen het glas.

'Proost dame, hoe heet je eigenlijk?'

Sjoert kijkt haar vragend aan en wijst naar haar glas.

'Ik heet Conny en drink hoogstens een slokje. Proost.'

Conny maakt het proostgebaar naar Sjirt en Sjoert en neemt een klein nipje. Niet scherp maar wel wat zoetig, vindt ze.

Beide mannen slaan het glas in één keer achterover.

'Nu jij Conny', schreeuwt Sjirt die vermoedelijk al wat achter zijn smerige kiezen heeft, want hij beweegt nogal onvast.

Conny brengt het glas naar haar mond en neemt nog een klein slokje. Ze moet die kerels serieus nemen want ze zijn ontoerekeningsvatbaar. Dit soort figuren moet je niet uitdagen, zo slim is ze wel.

Ze kijkt naar de deur. Als Sjoert dat ziet, loopt hij naar de deur en draait de sleutel om. De sleutel stopt hij in zijn zak.

‘En nu uitkleden Conny. Alles uit, maar dan ook alles.’

Sjoert kijkt haar strak aan. Alles wat een mens menselijk maakt is uit zijn gezicht verdwenen. Een angstaanjagend soort kilheid straalt uit zijn ogen.

Conny begint te gillen. Haar gegil gaat over in snikken. Ze valt op haar knieën en smeekt haar te laten gaan. Nooit zal iemand te weten komen wat er hier is voorgevallen.

Ze voelt een klap op haar achterhoofd en valt zijdelings onder de tafel. Sjirt trekt haar overeind en zegt,

‘Ons geduld is op, geen flauwe kul meer. We willen een beetje neuken want je bent nog maar een kleine meid. Wel een mooi lichaam, maar nog geen echte vrouw. Je kunt je nu waarmaken dus.

Grijp je kans.’

Dit gezegd hebbend trekt Sjirt haar schoenen uit en begint aan haar jeans te trekken.

Conny denkt razendsnel na. Niets zal haar helpen. Ze snikt nog wat na en zegt,

‘Ik zal me wel uitkleden.’

Als een zombie kijkt ze naar boven terwijl ze zich langzaam van haar kleren ontdoet. Dan staat ze naakt in al haar pracht in afwachting van het onvermijdelijke.

Ze wordt door beide mannen verkracht, reageert willoos en na afloop ziet ze in een waas dat Sjirt en Sjoert hun kleren weer hebben aange-trokken. Ze leeft nog, maar nu?

‘Ga je maar wassen hiernaast. Er was geen moer aan, je bent echt nog een groentje,’ zegt Sjoert en beide mannen lachen. Wat een grap. Zo’n dom wicht.

Conny is bij zinnen. Ze probeert rustig te blijven en dat lukt haar wonderwel. Ze is te rustig en zegt,

‘Ik schaam me diep en zal jullie niet verraden. Als jullie me laten gaan ben ik al lang blij. Niemand zal dit ooit te weten komen.’

Sjirt kijkt Sjoert aan en ze knikken elkaar toe.

Ze geloven haar en bovendien zullen ze haar naar een totaal andere plek brengen zodat ze de boerderij nooit meer zal kunnen lokaliseren. Dat laatste komt Conny niet te weten.

Ze wast zich in de aangewezen ruimte met groene zeep, spoelt zich uit, drinkt water, spoelt zich uit, drinkt water en dat vijf keer achter elkaar. Ze masseert zich, maakt sprongetjes en kleedt zich aan. Dit heeft ze doorstaan tot nu toe.

Ze loopt de ruimte uit en wordt plotseling vastgegrepen door beide mannen. Ze spartelt niet tegen. Ze krijgt een blinddoek om en wordt in een auto gelegd op de achterbank. Ze rijden weg. Ze rijden een uur ongeveer. Diverse afslagen, ook een drukke verkeersweg, dan weer gravelwegen. Conny is volledig gedesoriënteerd.

Ineens stoppen ze. Ze wordt uit de auto getild.

'Hier blijven staan,' zegt Sjoert, 'pas wanneer je de auto niet meer hoort, mag je de blinddoek af doen en je kameraadjes op gaan zoeken. En hou je aan je woord, want we weten je te vinden.

Ik bedoel maar.'

'Jullie hoeven nergens bang voor te zijn,' zegt Conny.

Een harde tik op haar hoofd is het antwoord. Lachend en schreeuwend rijden Sjoert en Sjirt van haar weg. Als ze niets meer hoort, rukt ze de blinddoek af.

Ze staat midden in een weiland. Op afstand ziet ze bosgebied. Ze denkt misleid te zijn door al die kilometers.

Ze barst in snikken uit. De bewolking is weg en er is gelukkig alle kanten op zicht. Ze begint te lopen, zomaar op gevoel. Uiteindelijk zal ze wel ergens uitkomen. Ze is doodmoe. Ze is in shock en weet het niet.

Ze is een ander.

Dit is allemaal niet gebeurd.

Het grote ontkennen is begonnen.

HOOFDSTUK 5

Conny, Finn, Joyce en Robert wandelen naar het strand, hebben Den Hoorn achter zich gelaten en horen de branding. Ze hebben twee flessen wijn en vier plastic bekertjes meegenomen. Ook hebben ze twee grote badhanddoeken om op te zitten.

'De son met een zug en een sis in de see sien sakke, dat is het mooiste wat er is,' zegt Robert.

De meisjes lachen. Een droge die Robert.

Finn gniffelt voor zich uit. Hardop lachen zit niet in zijn genen, wat niet wil zeggen dat hij geen humor heeft of niet kan genieten van een goede grap of stomme opmerking. Maar de grappen laat hij aan anderen over. Hij kan genieten van herrie en vrolijkheid om zich heen. In zijn jongere jaren was hij een echte gangmaker. Dat is er een beetje af. Mensen veranderen, de tijd en wat je meemaakt kan een stempel drukken.

Het waait amper, de zon in het westen geeft nog enige warmte.

Na een klein uurtje vlijen ze zich neer in het zand.

Het is misschien geen toeval dat Conny bij Finn gaat zitten en Joyce bij Robert. Het ziet er heel onschuldig uit, twee koppels op twee eilandjes. Tussen Robert en Joyce is het aftasten. Van wat ze wel en niet tegen elkaar kunnen of willen zeggen.

Bij Finn en Conny is de oude vriendschap en er blijkt weinig veranderd. Conny praat een beetje oppervlakkig over haar Johan, die prioriteit aan zijn studie geeft. De ongebonden Joyce heeft Conny gevraagd mee te gaan naar Texel.

En nu zitten ze gevieren op twee badhanddoeken.

Joyce schenkt de bekertjes vol en ze proosten op elkaar. Joyce en Conny wisselen blikken waaruit Finn opmaakt dat ze op één lijn zitten. Op welke lijn, daar wil hij proberen achter te komen.

Robert vertelt een raar verhaal over hun buurman, die duiven houdt. Duiven die regelmatig door katten worden gepakt en die buurman strompelt dan over de daken op kattenjacht. Hij is een keer tussen twee huizen in gevallen en aan een balkon blijven hangen. Zijn vrouw had hem toen vanuit het raam allerlei verwensingen toegeschreeuwd, maar hem wel laten hangen. Door andere burens werd hij uiteindelijk uit zijn benarde positie bevrijd.

Finn kent het verhaal, maar de meisjes lachen uitbundig. De sfeer is ontspannen.

Joyce en Robert staan na een tijdje op en lopen naar de vloedlijn.

'Ik denk dat die twee het goed met elkaar kunnen vinden, althans daar lijkt het op,' zegt Conny.

'Joyce is een toffe meid, maar wel alert. Iemand die zich niet in de luren laat leggen.'

'Jij bent een observeerder Finn, maar je hebt helemaal gelijk. Hoe denk je over mij?'

'Dat weet je toch?'

'Hoezo moet ik dat weten? We deden dingen, gingen naar concerten, maar hadden nooit echte gesprekken.'

'Wel gesprekken, maar geen zware gesprekken. Johan was je echte maatje.'

Finn kijkt haar met een 'snapjetochwel-blik' aan.

'Ik heb er af en toe moeite mee gehad dat je zoveel scharrels had. Je had mij toch?'

'Jij was geen scharrel Con.'

'Wat was ik dan wel?'

'Een prima maatje.'

'Nu heb ik je Finn. Net zei je dat Johan mijn maatje was.'

'Je zet me op het verkeerde been slimmerd. Je weet verdomde goed wat ik bedoel; dat ik geen vriend wil belazeren bijvoorbeeld.'

Conny besluit er een schepje bovenop te gooien. Het gedrag van Finn had haar in de armen van Johan gedreven. Geen verkeerde keuze, want Johan was een serieuze, betrouwbare partij. Ook werkte en studeerde hij met passie. Een man met een missie. Met Finn wist je het maar nooit.

Maar ze is veranderd en Finn is serieuzer geworden, dat is haar duidelijk.

'Als je me gevraagd had Finn....Als je me gevraagd had.'

'Wat bedoel je Conny? Ik was blij met je. Je hebt mijn leven completer gemaakt, maar ik heb steeds gedacht dat ik geen partij voor jou was. Dat je beter af was met studiekop en vriend van mij, Johan.'

'Jij ging dus met al die meiden om omdat je dacht mij niet te kunnen krijgen?'

Conny komt los en voelt zich vertrouwd met Finn. Ze wil niet meer ontkennen. Op geen enkel vlak.

Naast Joyce is Finn de eerste die verdient alles te weten. De sfeer en het wijntje waren de druppel die bij haar losmaakten waarmee ze al een tijdje liep te worstelen.

‘Misschien is het iets anders. In een bepaalde periode wilde ik dollen, plezier maken. Wel heb ik van huis uit meegekregen dat je eerlijk moet zijn. Een ander moet weten wat hij aan je heeft.’

‘Ja Finn, je bent altijd eerlijk tegen me geweest. Ik ben niet duidelijk geweest en heb me niet gerealiseerd dat als ik wat wilde, het initiatief van mij had moeten komen. Maar je bent me meer dan lief en dit is een gouden moment.’

Finn voelt dat hij bloost.

Conny ziet het.

Finn draait zijn hoofd weg en kijkt richting branding, waar Joyce en Robert net hun bekertjes tegen elkaar tikken. Goddomme, was hij nu zo blind geweest? Conny is een stuk, daar zou je een moord voor willen plegen. Rare gedachte, ‘een moord voor een vrouw’.

Hij draait zich terug. Zijn mond is half open van verbazing als die afgesloten wordt door een intense zoen van Conny. Hij kan geen kant meer op. Hij trekt haar tegen zich aan en ze vallen op hun rug.

‘Kom mee Finn, we gaan het duin op. Ik wil je voelen. In me voelen.’

Er zijn nu geen woorden meer. Ieder woord is verspild. De passie krijgt voorrang.

Over de eerste duintop is een zandkuil waar ze letterlijk in vallen en elkaar de kleren van het lijf rukken. Conny kijkt hem glazig aan als hij zich voorzichtig op haar laat zakken en nog voorzichtiger in haar dringt. Hun tongen vinden elkaar en hun bewegingen worden heftiger, sneller. Ze hebben haast. Er is teveel tijd verloren gegaan. Met een schreeuw komen ze beiden gelijktijdig klaar. Conny gilt nog na, blijft gillen...

‘Sjirt-Sjoert. Sjirt-Sjoert’, gilt ze.

Finn weet niet wat er gaande is.

‘Wat roep je nou Conny? Is het goed met je?’

‘Ik ben genezen Finn. Jij hebt me genezen.’

‘Maar wat betekent Sjirt-Sjoert?’

‘Ach, gewoon twee boerenklootzakken, die me verkracht hebben.’

Finn weet niet hoe hij het heeft. Dit kan niet waar zijn. Een verkrachting lijkt hem een drama, dat een vrouw voor haar leven tekent. Maar wat nu? Heeft Conny haar demonen willen verdrijven door met hem te vrijen? Dat wil hij niet geloven.